

פרשת מטות מסעי תשנ"ט

שר ההבטחות

חיים ארזי רצה להיות שר בממשלה. כבר שנים רבות הוא מכהן כחבר כנסת, ועדיין לא הצליח להיות בין חברי הכנסת המובילים, ולקבל תפקיד של שר עליו הוא כה חלם.

בלילות היה חולם כיצד הוא נהיה שר, יושב בשיבות הממשלה, ונעשה שותף להחלטות גורליות. אחר כך הוא נכנס למכונת פאר, שחלונותיה כהים, ורואים דרכם רק החוצה, ולא פנימה. מסביבו הוא מוקף במאבטחים חמושים, לבושים בחליפות מהודרות. אחר כך חלם כיצד הוא נוסע לחוץ לארץ, במקום נח ומרווח במטוס, ונפגש עם גדולי עולם, בארצות שונות. כך המשיך לחלום ולחלום, עד שהשעון המעורר קטע באכזריות את החלום המתוק.

צריך לקום ולהתחיל לעבוד.

לא קל להבחר לשר בממשלה. על כל תיק שיש, מתמודדים כמה חברים. כל אחד חושב שרק הוא הכי מתאים וראוי לקבל את התיק הזה.

הוא ידע שהמשא ומתן על הרכבת הממשלה, הולך ומסתיים, ועוד מעט תבוא ההצבעה במרכז המפלגה, מי יהיו השרים מטעמה.

חיים לא חיכה ליום ההצבעה במרכז המפלגה. הוא אסף סביבו אנשים שיסכימו לעבוד למענו. לכל אחד מן העובדים למענו, הבטיח חיים, שאם ימונה לשר, יקבלו הם משרה מכובדת במשרד שבו יכהן.

אנשים אלו היו צריכים לעשות עבודת נמלים. הם ישבו במשרדו של חיים, וטילפנו אחד אחד לכל חברי המרכז של המפלגה, על מנת לשכנע אותם לתמוך בחיים. הם סימנו כל אחד ואחד. מי שהיה מוכן להצביע בשביל חיים, מבלי להסס, נכנס לרשימת המצביעים הבטוחים. להם לא היה צורך להבטיח שום תמורה. ברור שהם תומכים בחיים.

היו כאלו שאפילו לא רצו לשמוע, על תמיכה בחיים ארזי. גם הם הוכנסו לרשימה אחרת, רשימת המצביעים האבודים. הרשימה החשובה ביותר, היתה רשימת המתלבטים. אליהם החליט חיים לפנות ישירות, על מנת שיצביעו בעדו.

בהתחלה הוא פנה ליוסקה. הוא ידע שהוא איש בעל השפעה, ואם הוא יתמוך בו בפומבי, הרבה צירים אחרים ישתכנעו שזה כדאי מאוד.

- "אני מבטיח לך, תקרא את השפתיים שלי דרך הטלפון, שאם אני נבחר להיות שר, אתה תהיה

המנהל הכללי של המשרד שלי". אמר חיים בקול משכנע ליוסקה.

יוסקה השתכנע, והחליט לפעול למען חיים בפומבי, ולשכנע צירים אחרים לתמוך בו.

אחר כך התקשר חיים בעצמו, לפרופסור גפן.

- "אני מבקש שתצא בקריאה פומבית, ותתמוך במועמדות שלי, לכהונת שר". ביקש מן הפרופסור.

- "אני מוכן לתמוך בך", ענה הפרופסור, "אולם זה בתנאי שתמנה אותי למנהל הכללי של משרדך,

יש לי כידוע לך את כל הכישורים וההשכלה הדרושים לתפקיד".

- "מדוע אתה מבקש את זה? הרי זה ברור מאליו שאין איש ראוי ממך להיות המנכ"ל!" ענה חיים.

- "אל תדבר מסביב לעניין. אני רוצה ממך חתימה אצל עורך דין, שאתה ממנה אותי להיות

המנכ"ל".

עוד באותו יום, הופיעו חיים ופרופסור גפן במשרדו של עורך הדין מר דקל, וחיים חתם על התחייבות לפרופסור גפן, למנות אותו למנכ"ל, אם וכאשר ימונה לשר.

כשיצאו מן המשרד, ונכנסו לרכב, שאל דני עוזרו של חיים, את אדונו:

- "הרי הבטחת כבר ליוסקה, שתמנה אותו למנכ"ל?"

- "אז מה אם הבטחתי לו? לא הבטחתי לקיים!" התחכם חיים. "ככה זה בפוליטיקה, מי שלא

מבטיח, לא מצליח".

כך עבר חיים מחבר לחבר, ולכל אחד הבטיח משהו אחר. היו כמה מישורות שהובטחו פעמיים, ומשרת היועץ המשפטי של המשרד, הובטחה לשלושה עורכי דין, מבין חברי מרכז המפלגה.

יום ההצבעה הגיע.

חיים היה בטוח בעצמו מאוד. הוא עשה רשימה של התומכים הבטוחים בו, ורשימה של אלו שהיו בין המתלבטים, והבטיחו להצביע לו עבור המשרה שהבטיח להם. שתי הרשימות ביחד הגיעו ליותר מחמש מאות חברים. בכל מרכז המפלגה היו בסך הכל אלף צירים, כך שבחירתו היתה מובטחת. אנשיו של חיים הסתובבו בין צירי המרכז, עם חולצות טריקו, ועליהם שמו ותמונתו של חיים, והסיסמא: "**חיים - למען החיים של כולנו**". חולצותיהם הסגולות והמודפסות של נעריו של חיים בלטו היטב בין חברי המפלגה.

לכל העיתונאים שראיינו את חיים, לפני התחלת הבחירות, ענה חיים שהוא בטוח בנצחונו.

והנה הגיע הרגע הגדול, כעת עולה יושב ראש וועדת הבחירות, ומקריא את התוצאות. שני שרים הובטחו למפלגה בכנסת, ועל התפקידים הללו התמודדו ארבעה חברי כנסת.

שקט מתוח השתרר באולם. יושב ראש וועדת הבחירות החזיק את הנייר עם התוצאות קרוב לחזהו, כדי שאיש לא יציץ בו. אחר כך ניגש אל המיקרופון ואמר בקול מלא חשיבות:

במקום הראשון נבחר להיות שר, דוד נחשוני, עם חמש מאות קולות.

במקום השני, גם כן שר, נבחר אפרים בן עמי, עם שלוש מאות וחמישים קולות.

במקום השלישי, מר גור אריה, עם מאתיים ועשרים קולות, והוא לא יכהן כשר,

ובמקום הרביעי חיים ארזי, עם מאה וחמישים קולות... יושב הראש, טרם סיים את דבריו, והאולם כולו רעש. תומכיהם של נחשוני ובן עמי, השמיעו תרועות וקולות שמחה.

חיים ארזי הוריד את פניו הנפולות על השולחן ופרץ בכבי מר כילד קטן. ימים ושעות רבים של עבודה מאומצת וכסף רב, ירדו לטמיון. המאמץ הכביר שהשקיע חיים, הגדיל את תחושת האבל שלו על הכישלון הצורב. ליבו כאב על בגידתם של חברים כה רבים. הם הבטיחו לו את קולותיהם ולא קיימו. הכאב הזה, היה גדול עוד יותר מן הכאב על הכישלון בבחירות.

לבסוף כשנלקח לפנות בקר על ידי נהגו, יוסי רחמים, הביתה, הוא התאונן באוזניו:

- "למעלה מחמש מאות חברים הבטיחו להצביע בשבילי, מדוע הם לא קיימו?"

- "אז מה אם הם הבטיחו?" ענה הנהג. "חברי המרכז גם הם פוליטיקאים. לכל אחד מן המועמדים הם מבטיחים שיצביעו בעבורו, ואז אם וכאשר הוא יבחר, הם ידרשו ממנו תפקיד. ככה זה בפוליטיקה: "**מי שלא מבטיח - לא מצליח**".

פרשת השבוע, פרשת מטות מסעי מתחילה במילים הבאות:

"**וידבר משה אל ראשי המטות לבני ישראל לאמר: זה הדבר אשר ציווה ד'.**

איש כי ידור נדר לד'...לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה "

מכאן אנו לומדים שאדם צריך לשמור את מוצא שפתיו, ולקיים את הבטחותיו.
אולם עדיין קשה מדוע דווקא המצווה הזו, נאמרה קודם כל לראשי המטות לבני ישראל?
הרי כל אדם מצווה לשמור את הבטחותיו?

עונה על כך **החתם סופר**:

כיוון שעל פי רוב, דווקא ראשי המטות, העסקנים והמנהיגים, הם שנודרים ונשבעים ומבטיחים, ולא מקיימים. הם מועדים לשנות מדבריהם, ולחזור בהם מהבטחותיהם. ולכן הופנתה האזהרה דווקא להם: "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה"
אדרבה. הם צריכים להיות דוגמא לכל העם. אם הם יפרו את הבטחותיהם, כל העם ילמד מהם. ולכן, הם הראשונים שצריכים לעמוד בדיבורם. לא לשקר, ולא להפר הבטחות. ובכך ישמשו אות ומופת לכל הציבור.

הנודד המזור

השמש עמדה לשקוע. לייבלה הנודד נכנס במקלו ותרמילו בפאתי העיירה היהודית קסנובסקי, וביקש אכסניא ללון בה. הוא ניגש לדלת הראשונה ונקש עליה.

"מאין באת ואנה תלך?" שאל ר' חיים בעל הבית את הנודד.

אני באתי מקוביזמיץ. ביום הראשון הלכתי לרחוב ברקוביץ', משם פניתי דרך רחוב איצקוביץ' אל רחוב מוסקוביץ', אחר כך פניתי לרחוב יוסקוביץ' לכיוון של רחוב מרקוביץ', כדי להגיע לרחוב קלקוביץ', בדרכי לרחוב פנקוביץ'..."

"אתה באת לעשות ממני צחוק?" כעס ר' חיים. הוא טרק את הדלת בפניו של לייבלה הנודד ונכנס לביתו.

הנודד נאנח והמשיך ברגליים כושלות לעבור אל הדלת הבאה. הוא נקש בדלת ואת הדלת פתחה אישה יהודיה בגיל העמידה.

"מאין באת?" שאלה האשה את ההלך.

"ביום השני השכמתי מן הבית שבו הייתי ברחוב למברגר, והמשכתי בדרכי לרחוב המבורגר. אחר כך חציתי את רחוב שטרסבורגר, כדי להגיע דרך רחוב ויינברגר, לרחוב בלומברגר. אולם כשחציתי את רחוב נויברגר, בדרכי לרחוב שטומברגר, התברר לי שטעיתי בדרכי, וצריך הייתי ללכת דרך רחוב שומברגר, אל רחוב כלומברגר..."

"הצילו! הצילו! משיגינער בא", צעקה האישה וסגרה את הדלת מאחוריה.

הנודד נאנח אנחה עמוקה, הפשיל את מקלו על גבו, ושירך את רגליו לבית הבא. הוא נקש בדלת וקרא: "יהודים טובים, יהודים רחמנים, פתחו את הדלת למען השם, ומצווה גדולה לזכותכם, בשמיים תירשם". לשמע קריאותיו של הנודד, יצאו החוצה כמה נערים, והביטו לראות איך יפול דבר.

את הדלת פתח גרשון שפיגלמן העגלון של העיירה, שהיה מן הבדחנים שבה.

"מאין באת?" שאל גרשון העגלון את לייבלה הנודד.

המתח עמד באוויר, הנערים חיכו לראות מה יאמר הנודד הזקן ומה יענה אותו גרשון העגלון.

"ביום השלישי השכמתי לדרכי מן הבית שבו לנתי ברחוב אידלמן, בדרכי לרחוב זיכלמן. אחר כך חציתי את רחוב קלויזרמן כדי להגיע דרך רחוב פראייזרמן לרחוב קראייזרמן, אולם, כלב רע שעמד בדרכי ברחוב גרוזרמן מנע בעדי מלהגיע לרחוב שיינרמן, ולכן העדפתי לפנות לרחוב קליידרמן ולצאת את העיר דרך רחוב רויזרמן..."

"אומנם אני שפיגלמן", התפרץ גרשון העגלון לתוך דבריו של לייבלה, "אולם אני לא מוכן להיות פראייזרמן, ולהקשיב לכל טמבלמן, לכן אבקש ממך, לוזערמן, שתפסיק לבזבז לי את הזמן..."

הנערים צחקו צחוק גדול, ולייבלה הנודד שירך את רגליו בקושי, והלך לדרכו אבל וחפוי ראש.

כך עבר לו לייבלה מבית לבית, והסיפור חזר על עצמו פעם אחר פעם. אחריו הלכו הנערים שהיו מתקלסים בו, משליכים עליו אבנים ומעפרים אותו בעפר. הוא היה מיואש לחלוטין, והיה בטוח שאת הלילה יעשה בשכיבה ברחוב, בקור וברעב.

לבסוף הגיע לביתו של רבי נחום הצדיק. הוא נקש בדלת וחיכה לתשובה.

"ברוך בואך רבי יהודי", קרא רבי נחום הצדיק במאור פנים. הוא הזמין את לייבלה הנודד להיכנס לביתו, והושיב אותו ליד השולחן.

"יום חג לנו, אשתי היקרה", קרא רבי נחום הצדיק. "חממי בבקשה את המרק, והכיני סעודה לכבוד יהודי חשוב שזכינו לארח בצל קורתנו".

לייבלה השיב את נפשו במרק החם, ואכל מן הסעודה שהגיש לו רבי נחום.

"אתה הראשון שהכניס אותי לביתו, מבלי ששאל מאין באתי", אמר לייבלה. "תודה רבה לך".

"מה זה משנה מאין באת? אם יש יהודי שצריך אכילה שתיה ולינה, מה זה משנה מאין הוא בא?"

"זה לא מעניין אותך מאין באתי?" שאל לייבלה.

"אם כבודו רוצה לספר לי מאין בא, אשמח לשמוע", ענה רבי נחום הצדיק.

"אבל כל אלו שהתחלתי לספר להם מאין באתי, טרקו בפני את הדלת", ענה לייבלה.

"אני כבר הכנסתי אותך לבית, ואני מבטיח לך שלא אוציא אותך", ענה רבי נחום.

"אני באתי מקוביזמיץ. ביום הראשון הלכתי לרחוב ברקוביץ', משם פניתי דרך רחוב איצקוביץ' אל רחוב מוסקוביץ', אחר כך פניתי לרחוב יוסקוביץ' לכיוון של רחוב מרקוביץ', כדי להגיע לרחוב קלקוביץ', בדרכי לרחוב פנקוביץ', ברחוב פנקוביץ' תפסתי בעל עגלה, וביקשתי שיקח אותי לרחוב לחוביץ', אולם הוא לא שמע היטב, והביא אותי בטעות לרחוב טחוביץ', ואז נאלצתי לחזור ברגל את כל הדרך של רחוב ליבוביץ' עד שחזרתי שוב לרחוב פנקוביץ', משם יצאתי את העיירה והלכתי ברגלי העייפות עד לעיירה זומברגר, ומצאתי מקום ללון ברחוב למברגר. ביום השני השכמתי מן הבית שבו הייתי ברחוב למברגר, והמשכתי בדרכי לרחוב המבורגר. אחר כך חציתי את רחוב שטרסבורגר, כדי להגיע דרך רחוב ויינברגר, לרחוב בלומברגר. אולם כשחציתי את רחוב נויברגר, בדרכי לרחוב שטומברגר, התברר לי שטעיתי בדרכי, וצריך הייתי ללכת דרך רחוב שומברגר, אל רחוב כלומברגר לבסוף חמל עלי אבי שבשמיים, ומצאתי ברחוב כלומברגר בעל עגלה שלקח אותי לקצה העיר, ומשם הלכתי ברגלי הכושלות אל העיירה קינדרמן ומצאתי מקום לינה באכסניה ברחוב אידלמן. ביום השלישי השכמתי לדרכי מן הבית שבו לנתי ברחוב אידלמן, בדרכי לרחוב זיכלמן. אחר כך חציתי את רחוב קלויזרמן כדי להגיע דרך רחוב פראייזרמן לרחוב קראייזרמן, אולם, כלב רע שעמד בדרכי ברחוב גרוזרמן מנע בעדי מלהגיע לרחוב שיינרמן, ולכן העדפתי לפנות לרחוב קליידרמן ולצאת את העיר דרך רחוב רויזרמן. ואז עם החשיכה הגעתי לעיר הגדולה קושינקער, ומצאתי מקום לינה במתבן של בעל הבית ברחוב בוינסקער. בבקר השכמתי מן המתבן שברחוב בוינסקער, כשמגמת פני לרחוב דלינקער, דרך רחוב קאליקער. אולם בטעות הגעתי לרחוב כלומניקער ונאלצתי ללכת לאורך רחוב קאמינקער, עד לרחוב סטאלינקער, ומשם לצאת את העיר דרך רחוב פלומינקער. שודדים רעים התנפלו עלי בדרך, ושדדו את שארית כספי, ורק בנס לא קיפחו את חיי.

אחר כך הגעתי הנה לעיירה קסנובסקי לרחוב רושובסקי, ומשם לרחוב קסובסקי דרך רחוב נוסובסקי. והנערים היו מתקלסים בי לאורך כל רחוב שמוחובסקי, עד שהגעתי הנה לרחוב חויוטסקי..."

"רבונו של עולם" התפרץ ר' נחום הצדיק ונעמד פתאום כשידיו פרושות לשמיים. "ראה בעוני ישראל עמך והשיבם לגבולך. ראה כיצד הם נודדים כמעט אלפים שנה מעיר לעיר ומארץ לארץ, ואומות העולם שודדים ובוזזים אותם, שוחקים ומלעיגים להם, ואין אתה גואלם? עד מתי ינדדו עניי עמי משומברגר לכלומברגר, מקלויזרמן לרויזרמן ומקלינקער לכלומניקער? וכי לא הגיע הזמן שתגאל אותם, כדי שיעלו לרגל משכם לשילה, ומשילה לבית אל, ומבית אל להר הצופים, ומשם להר הקודש בירושלים? עד מתי נחכה לקול השופר? עד מתי?" רבי נחום פרץ בבכי, וגם מעיניו של לייבלה הנודד זלגו דמעות חמות...

פרשת מסעי מתחילה במסעות של בני ישראל במשך ארבעים שנה במדבר.

רבים מן המפרשים תוהים מדוע היה צורך להזכיר את כל המסעות שנסעו בהם בני ישראל? וכי מה יוסיף לנו לדעת את כל המקומות שחנו שם בני ישראל? הרי את המקומות החשובים שבהם ארעו מאורעות, כבר למדנו, אז מה מוסיפים לנו חשמונה, עברונה, חור הגידגד וחרדה?

משיב הספורנו:

"רצה האל יתברך שיכתבו מסעי ישראל להודיע זכותם בלכתם אחריו במדבר בארץ לא זרועה באופן שהיו ראויים להכנס לארץ"

כשנכתבים המסעות בזה אחר זה, ניתן לראות עד כמה היתה קשה הדרך במדבר, שבני ישראל הלכו אחרי ד', וכמה גילגולים ומסעות עברו עד שזכו להגיע למנוחה ולנחלה.

ניתן להוסיף על פי הספר **טל חרמון**, שכל מסע ומסע שהלכו בני ישראל במדבר היתה לו חשיבות בפני עצמה. כל מסע חישל אותם, ובכל מקום עלו במדרגה נוספת, כדי שיהיו ראויים להכנס לארץ ישראל. גם המשברים שהיו בחלק מן המסעות, חישלו את האומה, והכינו אותה לכניסה לארץ. המסעות הללו היו שרשרת גיבוש ארוכה, שלכל חוליה בשרשרת יש חשיבות בפני עצמה, ומכל החוליות ביחד, התגבשה האומה.

פרשת מטות מסעי - תשס"א

המשאית של הקולונל יוסוף

"קול ישראל מירושלים. השעה עשר והנה החדשות מפי יוסף בן חיים. הלילה שוב הפגינו תותחי החיזבאללה את מוצבי צה"ל שבהר דב. שני פגזי מרגמה נפלו על מוצב גלדולה ועוד ארבע טילי קטיושה נפלו ליד המוצב. אין נפגעים. לאחד המבנים במוצב נגרם נזק קל. תותחי צה"ל השיבו אש לעבר מקורות הירי".

החיילים במוצב גלדולה ישבו בבונקר התת קרקעי, בחדר התדריכים. מפה גדולה היתה פרוסה על הקיר, ומפקד הפלוגה, אלקנה, עמד לפני חייליו. "נמאס לנו מהחיזבאללה האלה", אמר דניאל. "כל ערב הם מפגיזים לנו את המוצב. כמה פעמים אפשר לסמוך על הנס?" "אפשר להשתגע כבר", הוסיף יהושע. "אם כעת לא נשיב להם כגמולם, הם בסוף יגיעו לפתח המוצב שלנו". "אבל בכל פעם שהם מפגיזים, הם נעלמים אחר כך בין האזרחים ואיש לא יודע מאין באו ולאן הלכו". השיב אלקנה. "אני מציע שנעשה להם מארב על הכביש, ונתקוף את הרכבים שהם נוסעים בהם". הציע שמואל.

"רשמתי את ההצעה", אמר אלקנה המפקד.

"מה זה עוזר לרשום את ההצעה?" כעס יהונתן, "הגיע הזמן שניכנס בהם".

למחרת בערב שוב נפלו קטיושות ופגזי מרגמה על המוצב, הפעם נפצע אחד החיילים פציעה קלה בידו.

הפעם סערו הרוחות מאוד. היה ברור שעוד מעט יוצאים לפעולה, וזה רק עניין של זמן.

אלקנה, מפקד הפלוגה, עמד שוב ליד המפה. הצוות של שמשון, היה מוכן לפעולה.

"יש לנו מידע מודיעיני, שהקולונל יוסוף אבו חאלד, קצין בכיר בחיזבאללה, נוסע במשאית ירקות מדגם מרצדס על הכביש הראשי מעבר לגבול. מתחת לארגזי הירקות הוא מחביא קטיושות ופגזי מרגמה, ומחלק ללוחמים שלו בכפרים. הצלחנו להאזין לפלאפון שלו, ואנחנו עוקבים אחריו. נבחרתם אתם, הצוות של שמשון לבצע את המשימה המיוחדת הזאת, שמחייבת חדירה של עשר קילומטרים מעבר לגבול. בצעו את המשימה היטב. אלו אויבי ד', מסוכנים ביותר".

הצוות של שמשון יצא לדרך. הם לבשו מדי הסוואה ונראו כמו שיחים מהלכים. את פניהם צבעו בצבע פיוח שחור משחור. ישעיהו נשא על גבו את מטען הנפץ הגדול. ההליכה היתה קשה, בין הרים, סלעים וצמחיה עבותה, אבל שמשון זכר את הדרך היטב. אין זו הפעם הראשונה שהוא מנווט בשטח לבנון. הלוחמים הגיעו אל הכביש. דניאל התמקם מאחורי שיח, כשטיל האר פי ג'י בידו, מוכן להפעלה. ישעיהו הכין את מטען הנפץ בצד הדרך. נועם עלה על גבעה כשבידו משקפת משוכללת לראיית לילה. מכוניות בודדות נסעו על הכביש. הלילה עבר והמשאית של הקולונל יוסוף לא עברה בכביש. שמשון לא התייאש. הוא ציווה על החיילים לשגת מעט עם כל הציוד, להתחפר היטב, ולישון בתורנות. לילה נוסף ירד. החיילים התמקמו איש בעמדתו. לקראת השעה עשר בלילה נשמע קול של משאית מתקרבת. "הוא מגיע", דיווח נועם במכשיר הקשר. המשאית התקרבה כשלפתע התעופף טיל ופגע במרכז המשאית. פיצוץ עז נשמע. החיילים נצמדו אל הקרקע. המשאית בערה באש, כשלפתע החלו הפגזים שבתוכה להתפוצץ, וטילי הקטיושה התעופפו בין ההרים לכל עבר כשהם מתפוצצים בקול רעש גדול. כעבור כמה שניות נדמו הפיצוצים ורק שרידי פח בוערים נותרו מן המשאית הגדולה. הקולונל יוסוף ושני קצינים שהיו עמו, נהרגו.

"לאסוף הכל ולסגת", קרא שמשון.

"אולי נשאר פה עוד קצת כדי לפגוע באנשי החיזבאללה שיגיעו לעזרת הקולונל" הציע אלדד.

"בשום אופן לו", המשימה שלנו נגמרה, ואנחנו צריכים לחזור במהירות לשטח ישראל. חוליה של אנשי חיזבאללה עם ציוד רפואי הגיע אל המקום בכלי רכב משוריין. מטען הנפץ שהניח ישעיהו פעל היטב, ופיצץ את המשוריין על כל נוסעיו. חיילי חיזבאללה נוספים ניסו להגיע למקום, אולם גם הם נורו על ידי מסוקי הקרב של צה"ל. החיזבאללה איבד עשרים לוחמים בערב אחד. לבסוף הגיעה משוריין של כח האו"ם כדי לטפל בגופות של ההרוגים. מעבר לגדר בנקודת המפגש חיכה אלקנה המפקד עם כח החילוף בנקודת המפגש. לפנות בקר עלו מן האדמה שמשון והצוות שלו. הם סימנו את האות המוסכם ונפגשו עם אלקנה וחייליו. אלקנה קיבל את פניו של שמשון בחיבוק דב. הם תפסו מחסה מאחורי צלע הר, ושמשון מסר דין וחשבון למפקדיו על הפעולה.

"יש למישהו הערות?" שאל אלקנה המפקד.

"כן", אמר נועם. "בדרך חזר הסתכלתי כל הזמן במשקפת לראיית לילה, וראיתי בין השיחים, משגרי קטיושה מוכנים לפעולה".

"ומדוע לא דיווחת לי על מה ראית?" שאל שמשון את נועם.

"כי לא קיבלנו פקודה כזו. המפקד אלקנה אמר שיש לנו רק תפקיד אחד, לחסל את הקולונל יוסוף, ואחר כך אנחנו חייבים לחזור מיד, בלי לחפש משימות חדשות".

"איפה השכל שלך". כעס אלקנה. "אתה חושב שאני מסוגל לתת את כל הפקודות האפשריות? כל חייל טירון יכול להבין שאם מוצאים קטיושות בדרך, צריך להשמיד אותן. הרי הקטיושות הללו פוגעות לנו במוצבים ומסכנות את חיינו. בגלל הקטיושות יצאתם למבצע. לא יכולת להבין לבד שצריך להגיד למפקד שמשון, שיבקש אישור במכשיר הקשר לטפל בקטיושות הללו?"

"אבל זה לא היה במשימה, ולא היה בפקודות", התגונן נועם.

"אז מה אם זה לא היה?" כעס אלקנה. "אתה חייל על לוח של שחמט, או לוחם סירת מהולל? חייל טוב, זה קודם כל חייל שיש לו ראש על הכתפיים".

נועם השפיל את ראשו. רוח נכאים התפשטה על פניהם של הלוחמים. במקום לשמוח על ההצלחה הגדולה, הם החלו להצטער על הקטיושות שלא הושמדו.

"יש לי רעיון", אמר שמשון. "מעז יצא מתוק. אני מציע שנחזור לשם עם חמישה חיילים ונארוך למחבלים שיבואו להפעיל את הקטיושות".

שמשון בחר חמישה חיילים. הראשון היה נועם, שרק הוא ידע היכן היו הקטיושות. הם עברו מחדש את הגבול ונכנסו לשטח הסבוך. כעבור שעה מצאו את הקטיושות. הן היו מכוונות בשעון לפעול בחצות הלילה. ישעיהו שהיה מומחה לחומרי נפץ, ניטרל את השעון.

"עכשיו צריך לשכב כאן, עד שיגיעו לוחמי החיזבאללה לבדוק מדוע הקטיושות לא שוגרו", אמר שמשון. כשירד הערב נשמע רחש בין השיחים. שלשה מחבלים הגיעו ליד הקטיושה. החיילים התכוננו כשהם דרוכים היטב. הכל חיכו לפקודה של שמשון. שמשון הפתיע את חייליו. במקום לפקוד עליהם לירות, הוא ירה בעצמו והרג שניים משלושת החיילים. החייל השלישי נבהל, זרק את נשקו והרים את ידיו.

"אם תגלה לנו סודות חשובים, לא נהרג אותך", הבטיח שמשון למחבל הרועד מפחד, בשפה הערבית.

"אנא יודע שיש בניין בציודן, שם יש אסיפה של קצינים גדולים שלנו", אמר המחבל השבו. שמשון וחייליו חזרו עם השבו, וקציני המודיעין חקרו אותו, ודלו ממנו מידע רב. עוד באותו לילה הפציץ חיל האוויר חמישה בתים שהיו בהם מחבלי חיזבאללה, וחסלו עשרות מחבלים.

בפרשת השבוע יוצאים חלוצי הצבא לתת נקמת ד' במדין. המדיינים שלחו את הנשים שלהם לפתות את בני ישראל לזנות אחריהן, ולעבוד איתן עבודה זרה. החטא הזה גרם למגפה גדולה בעם ישראל, בה מצאו מותם עשרים וארבעה אלף. שנים עשר אלף חלוצי צבא נשלחו למדיין ועימם פנחס הכהן, שהמשיך את המצווה שהחל בה. הם הצליחו להרוג את חמשת מלכי מדיין, וגם הרגו כל זכר. אולם, כשהביאו את השבויים אל המחנה, התברר שכל מדיין נלקח בשבי.

"ויקצוף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה: ויאמר אליהם משה החייתם כל נקבה?: הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסור מעל בד' על דבר פעור ותהי המגפה בעדת ד':"

כל הסיבה למלחמה, היו אותן הנשים שפיתו את בני ישראל. כיצד יתכן שדווקא הן נותרו בחיים?

שואל על זה השל"ה הקדוש: הרי לא ראינו בפסוק שהלוחמים נצטוו להרוג את הנשים? אם כן מדוע כועס עליהם משה?

ועונה: מכאן ראינו כי דבר שהשכל מחייבו, יש לעשותו מבלי לחכות לפקודה. הקב"ה נתן לאדם שכל ישר להבין מה צריך לעשות. לא כל דבר צריך לצוות עליו. ישנם דברים פשוטים שכל בר דעת יכול להבין אותם.

פרשת מטות מסעי - תשס"ב

על חשבון מי?

בעיר מרגנית היה ראש עיר ותיק, מר שמואלי, שכבר החל להזדקן. התושבים בעיר היו רגילים להצביע בשבילו, ולשום מועמד לא היה סיכוי נגדו. היו לו זכויות רבות בפיתוח העיר, אולם, בשנים האחרונות, התיפקוד שלו כבר לא היה כבעבר. לתושבי העיר היתה הרגשה שצריך להחליף את ראש העיר, אולם לא היה מי שיעז להתמודד נגדו.

מר שפילוביץ, היה איש עסקים ידוע בעיר. היו לו כמה מפעלים, והוא העסיק עובדים רבים. יום אחד הוא קרא כתבה במקומו (עיתון מקומי) של מרגנית.

"איפה אנשי הכלכלה של העיר? איפה הפוליטיקאים? איש מהם אינו מסוגל להתמודד על ראשות העיר? האם נישאר שלושים שנה עם מר שמואלי, שעם כל זכויותיו מן העבר, אינו מסוגל להבטיח את העתיד?"

כשקרא שפילוביץ את הכתבה בעיתון גמלה ההחלטה בליבו.

"אני אהיה ראש העיר הבא", החליט שפילוביץ. ומי שמכיר את מר צבי שפילוביץ יודע, שאם שפילוביץ מבטיח, שפילוביץ מקיים.

הוא כינס את מקורביו וידידיו על דירת הגג שלו, וערך לכבודם סעודה. כשישבו כל המי ומי, להיטיב את ליבם, קם שפילוביץ ונשא נאום:

"שלום לכם גבירתי ורבותי. אני שמח שהתכנסתם כאן, והגיע הזמן שאסביר מדוע. בעוד חמישה חודשים יש בחירות לראשות העיריה. אני מתכוון להיות ראש העיר הבא של מרגנית..."

דבריו של שפילוביץ שוסעו במחאות כפיים סוערות.

שפילוביץ שאל את האורחים מי מוכן לתרום ולעזור למסע הבחירות שלו. החברים שלו, שהיו אנשים עשירים, תרמו כל אחד ביד רחבה, כשהם מתחרים ביניהם מי יתרום יותר.

למחרת בבקר התפרסמה במקומו תמונת ענק של שפילוביץ ובה נכתב: "ראש העיר הבא שלכם".

בכל הארץ נודע דבר התמודדותו של שפילוביץ לראשות העיר.

מלבד אנשי עסקים שתרמו מכספם, היה זקוק שפילוביץ לאנשי שטח שיתרמו מזמנם, ידיקו מודעות, יחזיקו כרזות בידיהם, יחלקו חומר הסברה, ויעברו מבית לבית לעשות תעמולה. שפילוביץ היה זקוק למתנדבים שיעזרו לו בעבודה הרבה.

חנן פוליסנדר היה בחור נמרץ מאוד. הוא היה מדריך חבורות רחוב ומנהל מתנ"ס.

"אני אגייס עבורך מתנדבים ובני נוער, כדי שתצליח בבחירות", אמר חנן פוליסנדר. "אבל..."

"מה אבל..." שאל שפילוביץ.

"איזה תפקיד אני אקבל בעירייה, אם וכאשר תצליח להבחר לרשות העיר?"

"קודם תתחיל לעבוד, אחר כך נראה", ענה שפילוביץ.

"קודם תבטיח לי משהו", ענה פוליסנדר. "אחר כך אתחיל לעבוד".

"ראש מחלקת החינוך בעירייה יספק אותך?" שאל שפילוביץ.

"בסדר גמור, התחלתי לעבוד", אמר פוליסנדר.

פוליסנדר החל לעבוד במרץ רב. כל העיר התמלאה במודעות גדולות, עם תמונות של מר שפילוביץ. בני נוער עמדו בצמתים וחילקו סטיקרים למכוניות. כעת התחיל פוליסנדר לארגן את יום הבחירות. מאות מתנדבים עם מכוניות, הגיעו להסיע את הבוחרים הקשישים לקלפיות. היו שהתנדבו להסיע בעלי זכות בחירה, שהיו נמצאים במקומות אחרים, כמו תלמידי ישיבות וסטודנטים. מר שפילוביץ יצא בעצמו אל השטח, כדי לעודד את הפעילים הרבים.

ספירת הקולות החלה. תוצאות הקלפי המדגמי של העיתונות הראו ניצחון גדול לשפילוביץ. עד אור הבקר חגגו כל הפעילים והאוהדים, בשירה ובריקודים.

מר שפילוביץ נכנס לתפקידו, והחל למנות את מקורביו ועוזריו לתפקידים בעירייה. חנן פוליסנדר התמנה לראש מחלקת החינוך. כאשר הסתיים סבב המינויים, החליטו חברי המועצה להעלות את שכר הבכירים בעירייה בכמה אלפי שקלים.

חנן פוליסנדר השיג הרבה מתנדבים, אולם לא כולם עבדו בחינם. היו כאלו שהתנו את התנדבותם במינוי לתפקיד במחלקת החינוך של העירייה.

הגברת לאה מצפן היתה אחראית על מתנדבות רבות במערכת הבחירות. כיוון שהיתה מובטלת באותו זמן, יכלה להרשות לעצמה להשקיע זמן. כעת היא דרשה מחנן, שימנה אותה למפקחת במחלקת החינוך. חנן החליט לחלק את הפיקוח על כמה מן השכונות לשני מפקחים, כדי שיהיה ניתן למנות את לאה מצפן למפקחת.

עוזרתה הנאמנה של לאה מצפן, יפה מיכאלי, גם היא היתה מובטלת, ורצתה תפקיד בעיריה. גם עבודה סידר חנן פוליסנדר תפקיד של מזכירה. במחלקת החינוך כבר היה עודף של מזכירות, אולם, חנן מצא פינה פנויה באחד החדרים, העמיד בה שולחן עם מחשב, ויפה מיכאלי התחילה לעבוד. בשמונה בבקר היתה מגיעה לעבודה ומחתימה את הכרטיס. כעבור שתיים היתה גומרת את העבודה ויוצאת לקניות. אחר כך היתה חוזרת לעבודה, ומשחקת במחשב של המשרד. בארבע אחרי הצהריים היתה מחתימה את הכרטיס וחוזרת הביתה. כך מונו למחלקת החינוך של העירייה עוד עשרות עובדים, כולם מתנדבים ממערכת הבחירות, שחנן הבטיח להם עבודה.

אחרי הבחירות לעירייה התקיימו בחירות לועד העובדים של העירייה. חנן פוליסנדר הציע לחברו יוסי אגסי להתמודד על התפקיד. הוא אמר לו להבטיח לעובדים לשפר את תנאי השכר והתעסוקה שלהם. הם בחרו בו ברוב גדול. אגסי ארגן נופש מסובסד במלון באילת לכל עובדי העירייה ובני משפחותיהם במשך שבוע. במשך הנופש הוא הביא לנופשים אומנים וזמרים, לשמח את המבוגרים, וקוסמים ולהטוטנים עבור הילדים.

כשהיה אחד העובדים שואל: מניין יש תקציב לכל הפעילות הזאת?

היה חברו עונה לו:

"על חשבונך? מה אכפת לך? זה על חשבון העירייה. נותנים לך – קח. ואל תשאל יותר מדי שאלות".

וחבר אחר היה עונה:

"שמע, זה דבר הכרחי. עובדי העירייה עובדים קשה מאוד במשך השנה, ומטפלים בבעיות השוטפות. אם לא נארגן להם נופש, הם לא יוכלו לעמוד בעומס. זה נובע מתוך אילוף של העירייה לעשות את זה. וחץ מזה, בכל המקומות עושים כך".

כעבור חצי שנה הצטבר גירעון עצום בקופת העירייה. הממונה על הכספים בעירייה הודיע שחייבים לעשות קיצוץ חריף בתקציב. אולם, ועד העובדים לא נתן לפטר אפילו עובד מיותר אחד. לבסוף הוחלט לקצץ בשירותים שהעירייה נותנת לאזרחים. בעיקר במחלקת החינוך, ששם הייתה החריגה הגדולה ביותר בתקציב.

העירייה הפסיקה לממן פעילות לנכים, לחרשים ולעיוורים. ילדים מתקשים בלימודים, שהעירייה ארגנה להם חונכות, נשארו ללא חונכים. העירייה הפסיקה לשלם את החונכות. העיתונים זעקו נגד השחיתות בעירייה, ומבקר המדינה החליט לבדוק באופן מידי את הנעשה בעיריית מרגנית.

גם מבקר המדינה, שהיה רגיל לגלות בעיות, נדהם. מספר העובדים המיותרים שהתווספו לעירייה, והמשכורות המנופחות שקיבלו העובדים, הדהימו את כל המדינה.

שר הפנים החליט לפזר את העירייה של מרגנית, ולמנות ועדה קרואה לניהול העירייה עד להודעה חדשה.

בפרשת מטות ישנו פירוט רב, כיצד אספו את השלל שגלוק במלחמת מדיין, כיצד ספרו אותו, וכיצד חילקו אותו. התורה מקדישה **כשלושים פסוקים!** לתאר כיצד חילקו את השלל בין ד', הלוחמים, ושאר חלקי העם.

אומר על זה **הרב נריה זצ"ל**: מכאן צריך ללמוד כמה צריך להיזהר בכספי ציבור השייכים לכלל. יש לפעמים נטיה לזלזל בכספים שהם על חשבון הציבור. כסף פרטי, הכל יודעים שאסור לגזול. אבל בכספים השייכים לציבור כמו, רכוש בית הכנסת, רכוש בית הספר, רכוש הישיבה ורכוש הצבא, יש נטייה לזלזל. לכן התורה טורחת ללמד אותנו על החשיבות של כל אחוז בודד, מכספי הציבור.

פרשת מטות מסעי - תשס"ג

המלחמה הגדולה

מדינת ישראל ניצבה על פרשת דרכים. האמריקאים הפעילו על ישראל לחץ כבד לקבל את תוכנית השלום של האיחוד האירופי. האיחוד האירופי איים בחרם כלכלי על ישראל, ומדינות ערב איימו במלחמה.

ראש ממשלת ישראל כינס את הקבינט המדיני בטחוני ואת המטכ"ל לדיון דחוף. בסופו של הדיון, שנמשך שמונה שעות, יצא ראש הממשלה בהצהרה:

"אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני". מי שרוצה להוציא אותנו מירושלים, רוצה להשמיד אותנו. ישראל היא ירושלים, וירושלים היא ישראל. אין לנו קיום בלי ירושלים. מי שרוצה להלחם נגדנו, שידע שאנחנו נילחם עד הכדור האחרון".

מדינות אירופה גינו את תשובתו של ראש הממשלה. הם הוציאו הודעה, שישאלה היא שדחתה את ידם המושטת של הערבים לשלום אמת, וישראל היא שתישא בתוצאות.

מדינות ערב הכריזו מלחמה על ישראל. כל צבאות ערב החלו להתכונן למלחמה נגד מדינת ישראל. מצרים, ירדן, סוריה ולבנון, קירבו את הצבא שלהם לגבול. אוניות מלחמה מכל מדינות ערב שייטו בים התיכון מול חופי ישראל.

יהודי אירופה ואמריקה היו בין הפטיש והסדן. היה ברור שהמלחמה הזו, היא שתכריע אם מדינת ישראל תשרוד, או חס וחלילה... יהודי הגלות נקדעו בין תמיכתם הטבעית בישראל, לבין נאמנותם האזרחית למדינות שבהם התגוררו, שתמכו בערבים. במהדורות החדשות התפרסמה ידיעה, לפיה איראן הצטרפה למלחמה נגד ישראל. מליון מפגינים נגד ישראל נראו משולהבים בחוצות טהרן. אחרי טהרן הצטרפה גם פקיסטן להכרזת המלחמה.

משפחת פיירסון חיה בשכונת עם משפחת סינגרסון. הם היו שייכים לאותה הקהילה, והתפללו באותו בית הכנסת בפאריס. "הגיע הזמן לחסל את כל העסקים ולעלות לארץ ישראל. לא יתכן שמדינת ישראל תעמוד בסכנת השמדה, ויהודי חוץ לארץ ישבו מנגד בחיבוק ידיים", אמר הרב פישל, רב הקהילה. "אני ומשפחתי החלטנו לעשות עליה, ואנחנו קוראים לכל היהודים לעשות כמונו. כעת יש מלחמה על ירושלים, ואסור לנו לעמוד מנגד. יהודים רבים נענו לקריאה, והחלו לעלות ארצה בטיסות מאורגנות של אל על. משפחת סינגרסון החליטו להצטרף לעולים. הם ניסו לשכנע את משפחת פיירסון שיצטרפו.

"אין מה לעשות, חייבים לעזור. בלי מדינת ישראל אין קיום לעם ישראל בשום מקום", אמר סינגרסון. "אני לא אשתגע", ענה פיירסון. "ראש ממשלת ישראל הפאנאטי, החליט ללכת ראש בקיר, ואנחנו צריכים לסכן את עצמנו עבורו? מה אנחנו אשמים שהוא החליט להלחם נגד כל העולם?"

משפחת סינגרסון מיהרו למכור את ביתם ולחסל את עסקיהם, ועלו על המטוס עם עוד מאות משפחות.

בינתיים באיחוד האירופי סערו הרוחות.

"אנחנו לא צריכים להפסיד הזדמנויות", קרא יושב הראש התורן של האיחוד האירופי. "מדינות ערב עם כל המדינות המוסלמיות הולכות לכבוש את ארץ הקודש, ואנחנו נשב בצד? מה נרוויח מכל העניין, שהמוסלמים ישלטו בארץ הקודש, ולא יתנו לנו להתקרב לכנסיית הקבר, הם יחריבו את כנסיית המולד, ולא ישאירו שום זכר לדת הנוצרית בארץ הקודש. הם יתנהגו כמו בסעודיה, ויאסרו על קיום של דתות אחרות בארץ הקודש". "אז מה אתה מציע לעשות?" שאל הנציג הבלגי.

"אני מציע שגם אנחנו נכריז מלחמה על ישראל", אמר היושב ראש הצרפתי. "אם נכבוש את ישראל ביחד עם המוסלמים, הם לא יוכלו לדחוק את רגלנו מארץ הקודש. להיפך. אנחנו נהיה החזקים יותר ואנחנו נשלוט על ארץ הקודש". נציגי המדינות נגשו להצבעה. כל נציגי מדינות אירופה תמכו בהכרזת המלחמה על ישראל, ורק הנציג הצ'כי נמנע.

כעת הצטרפה אירופה להכרזת המלחמה: "אנחנו רואים עצמנו מחויבים להלחם למען זכויותיו הצודקות של העם הפלשתיני, ולסיכול פשעי המלחמה של ישראל". נושאות מטוסים של צבאות אירופה החלו גם הם להתקרב אל חופי ישראל.

גם בבית הלבן סערו הרוחות.

"האירופאים והמוסלמים הולכים לכבוש את ארץ ישראל ואנחנו נשב בחיבוק ידיים?" שאל הסנטור מייק ארתור. "בשביל מה יש לנו מליון חיילים בעיראק. בואו נצרף אליהם עוד חיילים מחיל הנחתים ואנחנו נתפוס את הפיקוד על המלחמה. אתם רוצים שארץ הקודש תיפול כפרי בשל לידי הערבים והאיחוד האירופי?"

עוד באותו ערב הצטרפו האמריקאים להכרזת המלחמה. כעת הקימו הערבים, האיחוד האירופי והאמריקאים חדר מלחמה משותף כדי לתכנן את הכיבוש של ארץ ישראל.

"זה יקח לנו שלושה ימים לכבוש את כל הארץ מכל הכיוונים עד ירושלים, ועוד שעה וחצי לכבוש את ירושלים", התרברב דובר הפנטגון.

בינתיים הסתבך מצבם של יהודי התפוצות. בכל מדינות אירופה ובאמריקה, היהודים פחדו לצאת מבתיהם. בתי כנסת הועלו באש, רכוש יהודי הוצת ונבזז וכל יהודי שיצא לרחוב סיכן את חייו. היהודים הוכרוזו אזרחים עוינים. בסופו של דבר החליטו במדינות רבות, שהיהודים חשודים בשיתוף פעולה עם ישראל, וצריך לרכז אותם במחנות מעצר. היהודים באמריקה ובאירופה הוצאו בכח מבתיהם ונשלחו למחנות מעצר גדולים בתנאים מתפירים. שכניהם הגויים מיהרו להשתלט על בתי היהודים ורכושם הרב.

בקריה בתל אביב האורות דלקו במשך עשרים וארבע שעות. המטכ"ל בדק שוב ושוב את התוכנית שהכינו למלחמה.

"אתם מוכנים?" שאל ראש הממשלה בדאגה.

"אל תדאג, התוכנית מוכנה לכל פרטיה, ובעזרת ד' ננצח", ענה הרמטכ"ל. "המסתערים מוכנים לפעולה".

אוניות המלחמה סגרו את השערים של ארץ ישראל, אין יוצא ואין בא. מזכ"ל האו"ם הציב אולטימטום למדינת ישראל, שאם עד ליל השביעי לחודש אוגוסט בשעה אפס אפס, לא תכריז על כניעה, המלחמה תיפתח. התאריך הלוועזי הזה חל בליל תשעה באב, וזה לא היה במקרה.

זמן האולטימטום הלך והתקרב. החיילים מחילות הים, האוויר והיבשה היו מוכנים לפעולה מיידית. כל אחד ידע את תפקידו בדיוק.

זה היה בערב תשעה באב בצהריים. לפתע גילה המכ"ם של נושאת המטוסים הגרמנית פגזים שעפים לעברם מאחורה. לפני שהספיקו להגיב על הירי המפתיע, נחתו פגזים על האוניה והבעירו אותה באש. התחמושת הרבה שהיתה באוניה התפוצצה בקול רעש אדיר, ונושאת המטוסים נקרעה לגזרים וטבעה בים בתוך כמה שניות.

"הפקיסטנים והאיראנים יורים עלינו", צעקו ברשתות הקשר של האיחוד האירופי. באותו רגע נאלצו האוניות להסתובב אחורה ולהתחיל להשיב מלחמה לכיוון ספינות הקרב המוסלמיות. המוסלמים לא נשארו חייבים וכיוונו את תותחיהם לעבר הספינות האירופאיות והאמריקאיות. המסתערים הישראליים על האוניה האיראנית מיהרו לנטוש את האוניה בסירות גומי. כשירד אחרון המסתערים הישראליים מן האוניה, מיהרו סירות הגומי להתרחק ממנה. כעבור כמה דקות היתה האוניה ה"איראנית" למאכלת אש. הספינות האירופאיות והאמריקאיות כתרו את הספינות המוסלמיות והשמידו אותן בזו אחר זו. המפקדים שלהם התכוונו לחסל את הספינות המוסלמיות, ואחר כך לחזור ולהדק את המצור על חופי ישראל. אולם כשסיימו את המלאכה אירע דבר מדהים. בבת אחת החריד פיצוץ אדיר את כל האוניות האירופאיות והאמריקאיות והן טבעו בזו אחר זו. הקומנדו הימי הישראלי הצליח להדביק פצצות עם שעון מתקתק לבטנם של נושאות המטוסים, במשך החודש שבו נמשך המצור הימי.

השמועה שהאוניות האירופאיות והאוניות המוסלמיות נלחמות זו בזו הגיעה גם לחילות היבשה. כוחות הארטילריה והשריון של הערבים שמעו בזעם על טיבוע הספינות המוסלמיות, והחלו להפגין את הכוחות האמריקאים והאירופאים. הללו שידעו את המצב, לא נשארו חייבים, והתחילו להפציץ את הכוחות של הערבים. כעת נכנס צה"ל לפעולה. כוחות צה"ל שהיו ערוכים ביבשה מול כוחות "שאר העולם" החלו להסתער עליהם. אש טנקים ותותחים אדירה בסיוע אווירי של מטוסים ומסוקים, השמידה את כוחות "שאר העולם" שעסקו במלחמה זה בזה.

המטה המשולב של "שאר העולם", הופצץ בפעולה נועזת של חיל האוויר, וצבאות "שאר העולם" הובסו והושמדו. חיילים רבים מיהרו להניף דגל לבן ולהכנע. לבסוף נאלצו ראשי המדינות הנלחמות בישראל להכריז על כניעה, ולהכנס למשא ומתן.

מדינת ישראל תבעה ממדינות "שאר העולם" לשמור על העצורים היהודים ולא להתיר לאזרחים זועמים לעשות בהם מעשי נקם. "אם תיפול שעה אחת משערות ראשיהם של היהודים ארצה, אלפי שבויים של "שאר העולם" יוצאו להורג. הכריז ראש הממשלה. בסופו של דבר נאלצו כל המדינות לשחרר את היהודים הכלואים, ואלה הובאו במבצע "כנפי נשרים 2" לארץ ישראל. מדינת ישראל קיבלה את פניהם בתפילת הודיה מרגשת של מליוני יהודים יחד, בכותל המערבי. מדינת ישראל נערכה לקלוט את מליוני העולים. רבים מהם הגיעו בחוסר כל אל הארץ. חלקם מצאו את מקומם אצל קרובים וידידים, וחלקם שוכנו בערים הריקות שהשאירו אחריהם ערביי ארץ ישראל, שמיהרו לברוח ממנה. משפחת פיירסון מצאה מקלט אצל משפחת סינגרסון.

"אילו שמענו בקולכם, היינו חוסכים לעצמנו את כל הסבל הזה. אל תשאלו מה עבר עלינו במחנות המעצר. בוז, השפלה, התעללות, רעב, קור, ממש גועל נפש. אם זה היה נמשך עוד חודש אחד, אני לא יודעת כיצד היינו מחזיקים מעמד", אמרה גברת פיירסון לגברת סינגרסון. משפחת סינגרסון עזרו למשפחת פיירסון להסתדר בארץ, למצוא עבודה ולפתוח חיים חדשים בשכונה הדרומית של בית אל. (רמאללה לשעבר)

כשבני גד ובני ראובן נגשו לבקש נחלה בעבר הירדן, ואמרו: "אל תעביירו את הירדן", גער בהם משה רבנו: **האחיכם יבואו במלחמה ואתם תשבו פה?**

מסביר על זה **אהבת יונתן**: כשבארץ ישראל מתנהלת מלחמה, ואויבי ישראל קמים עליהם, זה נוגע מאוד גם ליהודים שבתפוצות. אם "**אחיכם**" שבארץ ישראל "**יבואו במלחמה**" לא יתכן שאתם **תשבו פה** במקומכם שבגולה, בנחת, כאילו לא קרה כלום.